

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **Y. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Musilem, advokátem se sídlem Blansko, Chelčického 40, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 104/2004 – 16, ze dne 4. 11. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Petru Musilovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1597/VL-07-17-2004, ze dne 23. 4. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že žalobce neopustil Ukrajinu z důvodů

pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Důvody podané žádosti o azyl byly obavy z neznámých osob a z ekonomických obtíží. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce měl možnost požádat o udělení azylu již v roce 2003, ovšem neučinil tak a pobýval na území ČR nelegálně. Přes udělení správního vyhoštění ve svém nelegálním pobytu na území ČR pokračoval a o udělení azylu požádal až poté, co mu bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění v roce 2004. Žádost o udělení azylu tak žalobce prokazatelně podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud rovněž neshledal žádná pochybení správního orgánu, která by spočívala v nedodržení procesního předpisu. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v tom, že soud mohl nesprávně posoudit právní otázku jeho hmotněprávního nároku na udělení azylu, neboť samotným podáním žádosti o azyl v ČR, vzniklo stěžovateli nebezpečí (pronásledování?) z politických důvodů. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak vidí v tom, že správní orgán nedostatečně přezkoumal tvrzení žadatele o azyl pokud jde o jeho napadení na Ukrajině v roce 1999. Je totiž zřejmé, že domovský stát nedokáže zajistit stěžovateli bezpečnost. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 29. 3. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla vydána v souladu s právními předpisy. Tvrzení, že ukrajinské státní orgány nedokáží stěžovateli zajistit bezpečnost považuje žalovaný za účelové, neboť stěžovatel se na žádný kompetentní státní orgán se žádostí o ochranu před neznámými osobami neobrátil. Pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Návrh na zahájení řízení o udělení azylu podal stěžovatel dne 5. 4. 2004, pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelem proveden dne 14. 4. 2004 v přijímacím středisku V. L. na žádost stěžovatele v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice. Do ČR přicestoval stěžovatel v roce 1999 na pracovní vízum, neboť práce, kterou na Ukrajině vykonával, skončila a v ČR je práce lépe placená než na Ukrajině. Dva dny před odjezdem jej napadly neznámé osoby. Zbily jej, svázaly, zavázaly mu oči a vyhrožovali mu zabitím, protože posílá mladé lidi z jejich sportovní organizace do jiné. Se žádostí o pomoc se na policii neobracel, neboť nikoho neviděl a nemělo by to tudíž smysl. V ČR pobýval na pracovní vízum, které si každý rok prodlužoval. První rozhodnutí o vyhoštění obdržel před rokem a půl z důvodu chyby v údajích živnostenského listu. Druhé rozhodnutí o vyhoštění obdržel asi v březnu 2004. O azyl nezažádal dříve, neboť se o této možnosti dozvěděl až v únoru 2004. Rozhodnutí o vyhoštění je rovněž důvodem podané žádosti o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatel napadá rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jeho naplnění spatřuje v tom, že soud nesprávně posoudil jeho situaci

jako nepodřaditelnou ust. § 12 zákona o azylu, a to přestože ve vztahu k jeho osobě vzniklo nebezpečí pronásledování z politických důvodů samotnou skutečností, že podal v ČR žádost o azyl.

Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že uvedená námitka by snad připadala v úvahu jako důvod pro vztažení překážky vycestování, nikoli však jako důvod udělení azylu, musí konstatovat, že ji stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, tedy poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, a jedná se tedy o námitku nepřipustnou ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud k ní proto nepřihlédl. Jen jako poznámku obiter dictum tudíž poukazuje na svou konstantní judikaturu, podle které za situace, kdy správní orgán zamítne žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 zákona o azylu, není již dále povinen zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu (viz např. judikát publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS).

Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., svým obsahem podřaditelný spíše ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán nedostatečně přezkoumal tvrzení žadatele o azyl pokud jde o jeho napadení na Ukrajině v roce 1999. Z uvedeného je totiž zřejmé, že domovský stát nedokáže zajistit stěžovateli bezpečnost.

Ani této námitce stěžovatele nelze přisvědčit, a to z důvodu shodného, jaký byl uveden výše jako poznámka obiter dictum. V daném případě pobýval žalobce na území ČR od roku 1999 na pracovní vízum. Z důvodu chyby v údajích živnostenského listu mu toto vízum nebylo prodlouženo, a v roce 2003 bylo proto rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Tomuto se stěžovatel nepodřídil, v ČR ilegálně pobýval i nadále a o azyl požádal až po opakovaném vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v roce 2004. Stěžovatel tedy podal žádost o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli tak mohl učinit již dříve. Byly-li pak dány důvody pro odmítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné [ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu], neposuzoval již správní orgán případ stěžovatele z hlediska ut. § 12 zákona o azylu, neboť tak činit neměl. Jak Nejvyšší správní soud v obdobné věci judikoval, *byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36). Správní orgán proto nepochybil, nezabýval-li se tvrzením stěžovatele o jeho napadení v roce 1999, neboť na podkladě zjištěných skutečností dospěl ke správnému závěru, že jsou dány podmínky pro zamítnutí žádosti stěžovatele jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Rovněž stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) tedy naplněn není.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci

úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 2000 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 29. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

